

HET MONSTER VAN HET WAASLAND

IN HET HOOFD VAN KIM DE GELDER

LUC SCHOONJANS

HET MONSTER VAN HET WAASLAND

IN HET HOOFD VAN KIM DE GELDER

© 2018, Luc Schoonjans & De Scriptomanen vzw
www.scriptomanen.org - www.truecrime.be
Contact : info@inter-actief.be

Deze POD-uitgave werd gefaciliteerd door mijnbestseller.nl
Cover & layout: Studio Scripto

NUR 402

Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze ook, worden overgenomen zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

UNIEK

Waar was u op vrijdag 23 januari 2009? De kans dat u het antwoord schuldig blijft, is groot. Deze regenachtige dag was geen dag zoals 11 september 2001, die in ons collectief geheugen gebrand staat vanwege de terroristische aanslagen in New York. Of recenter: 22 maart 2016, door de aanslagen in Brussel.

En toch, met een paar trefwoorden valt uw geheugen ongetwijfeld als de stukjes van een puzzel weer in elkaar. *Kinderdagverblijf. Steekpartij. Kim De Gelder*. Meer hebt u niet nodig om zich te herinneren dat op die dag een twintigjarige jongeman twee kindjes en een kinderverzorgster vermoordde en nog eens elf anderen zwaar verwondde. De dader van deze aanslag was geen door religieuze teksten gehersenspoelde fanatiekeling, maar een doorsnee jongeman uit een doorsnee gezin met een doorsnee achtergrond. Toch deed hij het ondenkbare: een bloedbad aanrichten in een kinderdagverblijf – en daarmee raakte hij de maatschappij even goed recht in het hart.

‘Die feiten hebben iedereen gechoqueerd’, zegt advocaat Jef Vermassen, die op het assisenproces vier jaar later de slachtoffers vertegenwoordigde. ‘Heel de samenleving werd er als het ware door getraumatiseerd. Vooral omdat er kinderen bij betrokken waren, baby’s nog, sommigen slapend, anderen spelend. Kan het nog onschuldiger?’

Hoe groot de verontwaardiging is, blijkt de volgende dag uit de stortvloed aan krantenartikelen. Zowel de binnen- als buitenlandse pers uiten hun verbijstering.

Het Belang van Limburg: *Waaanzin in crèche*.

Het Nieuwsblad: *Baby’s vermoord in wiegje. Zomaar*.

De Telegraaf (Nederland): *Huilende kindjes onder het bloed*.

La Dernière Heure: *Effroyable tuerie à la crèche de Termonde*.

Gazet van Antwerpen: *Zwarte vrijdag*.

De Standaard: *Hoe is dit toch kunnen gebeuren?*

De Volkskrant (Nederland): *Babydrama schokt België*.

Bild (Duitsland): *Amoklauf in Kinderhort*.

Aftonbladet (Zweden): *Knivdrama*.

The Sun (Groot-Brittannië): *Knifeman kills in creche*.

El País (Spanje): *Tragedia en una guarderia in belga*.

Het drama haalt wereldwijd de televisiejournals. Nieuwszenders als CNN en BBC World hebben aandacht voor het bloedbad. Dendermonde wordt overspoeld door satellietwagens uit de hele wereld. Zelfs Al Jazeera stuurt journalisten en cameramensen. Met als rode draad doorheen de verslagen de onmacht. De verbijstering ook.

De krantencommentator van Het Belang van Limburg verwoordt het als volgt: 'Van een krantencommentator wordt verwacht dat hij op alles commentaar heeft, dat hij snel de vinger op de wonde legt, dat hij oplossingen voorstelt, dat hij voor alles woorden heeft. Maar hier zijn geen woorden voor. Dit gaat elk begrip te boven. Jonge ouders brengen 's morgens wat hen het meest dierbaar is, hun zoontje, hun dochttertje, hun kindje, naar een crèche. De sfeer is er opgewekt, de kleuren levendig. Het regent buiten, maar in Fabeltjesland zal de zon schijnen. Een paar uur later stort hun wereld in. Twee vaders en twee moeders zijn hun kindje kwijt. Het is dood. Het is vermoord. Dat is niet te vatten. Daar zijn geen woorden voor.

Ook voor de verzorgsters, de zo genoemde *tantes* van Fabeltjesland, zal het nooit meer worden wat het was. Een verzorgster dood, vermoord. Twee verzorgsters zwaar gewond. In crèches wordt er niet geweend. Toch niet door de *tantes*. Maar nu! Het moet vreselijk zijn geweest. Een man komt binnen, haalt een mes boven en begint in het wilde weg te steken. Help. Houd die man tegen. Misschien steekt hij ook mij wel dood. Wat moet ik doen? Zeg het. Schreeuw het. Wat?'

Op Facebook verschijnen bijna honderdduizend steunbetuigingen aan de ouders van de slachtoffertjes. De forums van de nieuwssites staan op ontploffen.

'Onze wereld wordt steeds barbaarser', staat daar te lezen.

Of: 'Ik ben met heel mijn hart bij de ouders. Onvoorstelbaar welk drama zij nu moeten doorstaan. Ik durf me hun pijn niet in te beelden.'

En nog: 'Kippenvel en tranen in de ogen. Wat een idioot zeg! Heb net mijn meisje naar de crèche gebracht. Als ze maar veilig is.'

In de Vijfde Januarstraat in Sint-Gillis-Dendermonde, waar het kinderdagverblijf is gelegen, leggen volwassenen bloemen neer, hangen kinderen zelfgemaakte tekeningen op of brengen knuffels mee. Overal staan kleine groepjes rouwenden, meestal in complete stilte hun verdriet te delen met elkaar.

'Dit drama raakt me tot in het diepst van mijn hart', getuigt een moeder van zeven kinderen. 'Ik moest naar hier komen. Ook omdat de kinderen erop aandrongen. Ze zagen het nieuws en zijn helemaal van slag. Ze zijn bang. Ik moet ze geruststellen.'

Ook de toenmalige premier Herman Van Rompuy (CD&V) betuigt namens de federale regering zijn medeleven met de ouders en familie-

leden van de slachtoffers van de steekpartij.

‘Het land is opnieuw geschokt en in rouw om deze afschuwelijke daad van geweld in een maatschappij die hunkert naar harmonie en vreedzaam met elkaar leven’, zegt de premier in een mededeling.

Niemand maakt zich begoochelingen, ook de krantencommentator van Het Belang van Limburg niet.

‘Dit is geen eenmalig gebeuren. Het is wel heel uitzonderlijk. Gelukkig maar. De vragen liggen voor de hand. Hoe kon dit gebeuren? Was dit te voorkomen? Wat moet er gedaan worden om herhaling uit te sluiten. Zo is er de vraag of men kinderdagverblijven niet beter moet beveiligen. Dat kan natuurlijk. Zo zou men altijd de deuren kunnen sluiten. Maar wat als ze dan inbreken via het raam? Tralies? Het kan toch niet de bedoeling zijn om van crèches kleine gevangenissen te maken.’

Die mening deelt de toenmalige minister van Welzijn en Gezin Veerle Heeren (CD&V).

‘We mogen van crèches geen bunkers maken’, zegt zij in een reactie op de vraag om extra maatregelen. ‘De opvangruimte moet voor kinderen een tweede thuis zijn, geen gevangenis. Bovendien moeten onze kinderdagverblijven nu al voldoen aan strenge veiligheidsvoorschriften.’ Dat wordt beaamd door de woordvoester van Kind & Gezin.

‘Elke crèche neemt zijn eigen voorzorgen’, stelt zij. ‘Allemaal maken ze sluitende afspraken met de ouders over wie wanneer de kinderen ophaalt. Sommige dagverblijven werken met een glazen deur zodat meteen zichtbaar is wie naar binnen wil komen. Andere werken met een code of een badge. In Dendermonde moet je op een knop drukken om toegang te krijgen tot de ruimtes waar de kinderen verblijven. Heeft dat systeem niet gewerkt? Stond de deur open? Of heeft de dader zich met geweld toegang verschaft? Dat zal het onderzoek uitwijzen.’

Ondertussen looft iedereen het kordate optreden van de politie die de dader snel kon arresteren.

‘Gelukkig maar’, meent Jef Vermassen, ‘want als dat niet zo was geweest, dan zou hij zeker zijn doorgegaan met moorden. Hij had concrete plannen om nog andere slachtoffers te maken, zo veel als maar mogelijk was.’

Van spijt is geen sprake. Integendeel, Kim De Gelder is zelfs trots en noemt zijn daden ‘uniek, nooit eerder vertoond in de geschiedenis’.

‘Helaas heeft hij gelijk’, geeft rechtspsychiater Hans Hellebuyck toe. ‘De Gelder is zowel een seriemoordenaar als een massamoordenaar. Seriemoordenaars zijn mensen die verschillende feiten plegen en daar een zekere tijdsperiode tussenlaten. Massamoordenaars zijn mensen die in één aanslag meerdere slachtoffers maken. Hij heeft het alle twee gedaan.’

1

DE FEITEN

23 januari 2009

10u19

Hulpcentrum: Met de 100.

Kinderverzorgster: Ja, kun je alstublieft komen, want hier is hier enen in 't... in 't kinderdagverblijf binnengekomen met een mes en die steekt al die kinderen hier, euh...

Hulpcentrum: En dat is Vijfde Januaristraat...

Kinderverzorgster: Vijfde Januaristraat...

Hulpdienst: Ja, mevrouw. Hoeveel kinderen zijn er al gewond?

Kinderverzorgster: Euhm, ik weet het niet, want 't is bij de babygroep en ik ben bij de peuterkes...

Hulpdienst: Ja, we gaan onmiddellijk iemand sturen, hoor. Oké?

Kinderverzorgster: Ja, vlug hé! Vlug!

10u20

Rinkelende telefoons. Krakende stemmen door de walkietalkies. Hoofdinspecteur Danny Polfliet noch zijn collega's van de interventiedienst bij de Politiezone Dendermonde, hadden veel tijd om op te kijken of van hun koffie te drinken. Toch was die drukte heel normaal. Haast elke dag heerste er een dergelijke bedrijvigheid, en dat was op die regenachtige vrijdag in januari niet anders. Alle drie droegen ze hun uniform en waren ze klaar om als het er op aan kwam, uit te rukken. Nooit wist je bij aanvang van je dienst wat je te wachten stond, maar dat onverwachte trok Danny juist aan in zijn job. Dikwijls ging het om dringende oproepen waarbij een persoon in gevaar was of dreigde in gevaar te komen. Dat kon gaan van verkeersongevallen met slachtoffers over winkeldiefstal met de dader nog binnen tot vechtpartijen. Minder dringende oproepen zoals discussies tussen burens over een haag of het niet-betalen van onderhoudsgeld bij gescheiden koppels konden dan weer wachten. Maar de oproep die hij om twintig over tien kreeg via het Communicatie- en Informatiecentrum Oost-Vlaanderen kon niet wachten, dat was meteen duidelijk.

'Dendermonde twee, Dendermonde twee, hier CICOV!' klonk het nerveus.

'Dendermonde twee luistert', antwoordde Polfliet.

'We krijgen hier een melding. De Vijfde Januaristraat, in het kinderdag-

verblijf. Er is daar een man binnengekomen met een mes en die zou daar iedereen aan het neersteken zijn. Kunnen jullie onmiddellijk ter plaatse gaan? Over.'

Het duurde geen tel vooraleer iedereen in actie schoot en op weg was naar buiten. Danny voelde de adrenaline door zijn lijf gieren. Tegen beter weten in hoopte hij dat hij het verkeerd had begrepen, want een steekpartij in een kinderdagverblijf was wel het laatste wat hij wilde meemaken. Het allerlaatste ook dat je voor mogelijk hield. Terwijl hij in de interventiewagen stapte en met loeiende sirene vertrok richting de zeven kilometer verder gelegen Vijfde Januaristraat, flitsten er allerlei gedachten door zijn hoofd. In de eerste plaats hoopte hij dat de beller in een vlaag van paniek had overdreven en dat het ter plaatse allemaal zou meevallen. Het was al eerder voorgekomen dat een uitslaande brand uiteindelijk niet meer dan een schoorsteenbrand was. Of dat een zware vechtpartij zich beperkte tot wat duw- en trekwerk.

Onderweg maakte hij zich zoals altijd allerlei bedenkingen: eens ter plaatse, wat moet ik doen, wat mag ik doen, wat kan ik doen, hoe moet ik het oplossen, wie moet er nog ter plaatse komen? Daarbij bleef hij hopen dat het wel zou meevallen. Zekerheid daaromtrent kreeg hij niet, want de radio bleef vreemd genoeg stil. Alsof alles en iedereen al bij voorbaat met stomheid was geslagen. Er kwam geen enkele informatie meer tot bij de hoofdinspecteur. Niet over het aantal slachtoffers, niet of het daadwerkelijk zo ernstig was als gemeld. Ook over de dader bleef hij verstoken van nieuws. Was hij nog binnen in het kinderdagverblijf of was hij ondertussen vertrokken, weggevlucht voor de gealarmeerde hulpdiensten? Polfliet had er het raden naar.

10u24

Kinderverzorgster: Je moet de schuifdeuren op slot zetten! Direct! (*Geroep op de achtergrond: schuifdeur op slot!*) De schuifdeur op slot! Doe de schuifdeur op slot! (*Wenen en paniek op de achtergrond.*) Ja, euh, ik heb gebeld vanuit... Is de schuifdeur op slot? (*Kindergehuil op de achtergrond.*) Kom, doe de schuifdeur op slot. (*Onverstaanbaar geroep op de achtergrond.*) Vijfde Januaristraat 19. Ik heb daarnet gebeld voor... een noodoproep.

Hulpcentrum: Ja, ik heb dat hier. Ik ben aan het luisteren.

Kinderverzorgster: Ja, maar jullie zijn nog... We zijn aan het wachten. Hier zijn echt kindjes ernstig gewond. Het is heel dringend, mijnheer!

Hulpcentrum: De politie is al verwittigd. Met twee ploegen komen ze af.

Kinderverzorgster: Er is ondertussen toch ook een ambulance verwittigd, hé?

Hulpcentrum: Ja, euh, dat ga ik eens nazien.

Kinderverzorgster: Dat moet dringend, mijnheer. Hier zijn gewonde kindjes, mijnheer. Hier zijn baby'tjes gewond!

Hulpcentrum: Ik doe het nodige, mevrouw.

Kinderverzorgster: Ja, dringend, mijnheer. (*Getier op de achtergrond.*)

10u25

Bij aankomst zag Danny de blauwe zwaailichten van een ziekenwagen. Die stond geparkeerd voor de hoofdingang van de buitenschoolse kinderopvang. Dat bevond zich naast het kinderdagverblijf in twee gebouwen die met elkaar verbonden waren door een kleine smalle gang. De ambulanciers verkeerden eveneens in onzekerheid over wat hen binnen te wachten stond, en liepen zenuwachtig over en weer tussen hun voertuig en de plaats waar alles zich naar alle waarschijnlijkheid afspeelde.

'Wat moeten we doen? Kunnen we naar binnen?' vroeg een van de ambulanciers.

'Volg ons', zei Danny met de hand op zijn dienstwapen, en hij liep samen met zijn collega's kordaat maar op zijn hoede richting hal.

Wat hij daar zag, sneed hem de adem af. Hij had het gevoel in een andere wereld terecht te komen. Alsof hij een horrorfilm was binnengestapt. Het leek allemaal zo onwerkelijk, maar tegelijk besepte hij dat dit maar al te echt was. Zowel links als rechts lagen kindjes en volwassenen kermend op de grond. Sommigen bloedden zeer hevig. Kinderverzorgsters die niet gekwetst waren, probeerden wanhopig dat bloeden te stelpen. Andere kindjes huilden en krijsten, maar konden niet of nauwelijks getroost worden omdat de kinderverzorgsters hun handen al vol hadden met de zwaargewonden.

'Het ligt hier vol gekwetsten', riep een kinderverzorgster alsmaar – en hysterisch.

De chaos en paniek waren compleet.

Een kindje deed een paar stapjes en zakte toen door zijn beentjes. De ambulanciers ontfermden zich over hem en zagen meteen de ernst van de situatie in. Met zuurstof en drukcompressen probeerden ze de kritieke toestand om te buigen.

'Volgens mij is de dader nog altijd in het gebouw', liet een van de ambulanciers zich ontvallen.

Hoofdinspecteur Polfliet richtte zich op en besepte dat hij geen keuze had. Om zekerheid te krijgen, moest het hele gebouw doorzocht worden, een zogenaamde *sweeping*. Maar eerst nam hij contact op met het transmissiecentrum, maakte melding van de toestand ter plaatse, vroeg om onmiddellijke medische bijstand van alles en iedereen die ter beschikking was om de nodige zorgen te kunnen toedienen, en vroeg tot slot om extra ploegen.

De steekpartij had zich niet afgespeeld in de glazen hal waar ze zich nu bevonden. Van zodra de dader aan zijn raid was begonnen, had het personeel de kinderen in veiligheid proberen te brengen. Op gevaar van eigen leven, weg uit de leefruimte en de keuken, weg van de dader, naar de linkervleugel van het gebouw waar ze zich hadden verschanst achter een draaideur.

Danny liep snel door de gang richting leefruimte. Daarbij moest hij tussen en over gekwetste kinderen stappen, maar hij had geen ander keuze als hij zekerheid wilde krijgen over de aanwezigheid van de dader. Dus probeerde hij de klik te maken van een vader met emoties naar een politiemans die zijn job probeert te doen en maar één ding wil: de dader pakken. Hij kon niet anders dan de smekende blikken om hulp negeren, evenals de zware kwetsuren waar hij toch niet voor opgeleid was om de passende hulp te bieden.

Angst voelde hij niet. Hij dacht niet aan zijn eigen veiligheid of aan zijn gezin. Wel flitste het door zijn hoofd dat als hij nu zou moeten schieten, hij waarschijnlijk doof zou worden, want het geluid zou in deze kleine ruimte in honderdvoud terugkaatsen op de muren en zijn trommelvlies doen scheuren.

Van zodra hij de deur naar de leefruimte opentrok, was het alsof hij voet zette op een andere planeet. Geen gekrijs of paniek meer, maar een ijzige stilte. En middenin die grote, lege ruimte het lichaampje van een kindje van amper negen maanden oud, op zijn rug, met de armen open, in een plas bloed. Je hoefde geen geoefend oog te hebben om te zien dat hier geen hulp meer kon baten.

Behoedzaam schuifelde hij richting keuken. Daar wachtte hem een tweede schok. Een volwassen vrouw lag voorover op de grond, het aangezicht naar het raam. Danny legde twee vingers in haar hals, maar voelde geen hartslag meer. Wel zag hij dat de vrouw verschillende messteken had gekregen, waaronder een duidelijke steekwonde in de borst. Op dat moment hoorde hij een zacht zoemend geluid. Met een ruk draaide hij zich om en zag dat de microgolfoven nog aanstond.

Hij keerde op zijn stappen terug en liep naar de kleuterspeeltuin. Daar lag een pluchen Winny de Poeh besmeurd met bloed. Ook het andere speelgoed zat onder het bloed, net als de deurklinken. Maar van de dader geen spoor. Danny liep terug naar de vleugel waar iedereen zich bevond en waar ondertussen andere medische hulpteams zich over de zwaar gewonden bogen. Een huisdokter uit de buurt had zelfs zijn praktijk onderbroken om hier de eerste zorgen te kunnen toedienen. Het viel Danny op hoe adequaat er werd gewerkt, ondanks de chaos. Slagaderlijke bloedingen werden afgebonden, infusen en zuurstofbrilletjes aangebracht.

De hoofdinspecteur wendde zich tot een niet gekwetste kinderverzorgster en vroeg of iemand een beschrijving kon geven van de dader. Een van de personeelsleden bood zich spontaan aan.

‘Hij was jong’, begon ze. ‘Een twintiger. Zeker geen dertiger.’

‘Kende je hem?’

‘Nee, ik had hem nooit eerder gezien.’

‘En verder?’

‘Ik schat hem iets groter dan mij. 1m75, 1m80, zoiets. Nogal aan de magere kant. Zijn gezicht was wit geschminkt terwijl zijn ogen juist heel zwart omlijnd waren.’

‘Verder nog iets dat opviel?’

‘Zijn haar. Dat was rood. Of eerder koper van kleur. En op zijn rug droeg hij een grijszwarte rugzak.’

‘Hoe is hij binnengeraakt?’

‘Ik denk dat hij iets kwam vragen.’

‘Weet je exact wat hij gezegd heeft?’

De begeleidster dacht even na. ‘Volgens mij zei hij: “Ik heb een vraag, kun je mij helpen?” En toen is hij zonder enige aanleiding in het wilde weg beginnen steken.’

‘Waar is hij nu?’

‘Ik denk dat hij vertrokken is. Met de fiets.’

Meteen werd het signalement doorgegeven. Maar omdat de kinderverzorgster niet kon garanderen dat de dader werkelijk was vertrokken, bleef het knagen aan Danny. Wat als hij zich verschanst had in een berg-hok of kast? Wachtend op een kans om tevoorschijn te komen en de hulpverleners aan te vallen? Een huivering liep over zijn rug en deed zijn nekhaartjes overeind komen.

‘Heeft er iemand een schot gehoord?’ vroeg hij.

Misschien een eigenaardige vraag, maar hij stelde ze niet zomaar. Uit de literatuur bleek immers dat daders van dergelijke gruwelijke feiten dikwijls zelfmoord pleegden. Niemand kon evenwel zeggen dat er geschoten was. Daarop besloot Danny tot een tweede, dit keer grondiger *sweeping*. Met zijn collega’s in steun.

Alle deuren werden opengedaan, elk hoekje werd doorzocht. Opeens bleef de hoofdinspecteur in het midden van een gang staan.

‘Horen jullie dat ook?’ vroeg hij zijn collega’s.

Iedereen luisterde. Nu hoorden ze het ook. Uit een belendende kamer, rechts van de hoofdingang, kwam het geluid van een huilende baby. De deur was dicht, maar niet op slot. Voorzichtig opende Danny de deur, er op bedacht dat de dader zich daar had verschanst met een kindje als gijzelaar. In het schemerdonker zag hij het silhouet van een bedje waarin de huilende baby lag. Verder was er niemand in de kamer.

‘Hier is er nog eentje’, riep een collega vanuit de tegenover gelegen slaapkamer.

Beide baby’s werden uit hun bedje getild door vrouwelijke collega’s. Een snelle controle leerde dat ze ongedeerd waren. De dader was langs de kamers gelopen, zonder te beseffen dat er kindjes lagen. Gelukkig. Op dat moment was er voor Danny geen twijfel meer mogelijk: de dader was vertrokken. De hulpverleners konden zonder gevaar hun werk doen.

Toch was het bijzonder moeilijk om opluchting te voelen. Ondanks de opleiding, ondanks het proberen uitschakelen van de emoties, wogen de taferelen als lood op het gemoed. Hier kon je je onmogelijk op voorbereiden. Als Danny naar een zelfmoord ging of naar een treinongeval, dan wist hij ongeveer wat hem te wachten stond, welke vreselijke taferelen hij zou aantreffen. Maar in de kleurrijke omgeving van een kinderdagverblijf vormden deze bloederige beelden een zodanig contrast dat hij ze ongetwijfeld nooit meer van zijn netvlies zou kunnen wissen. Alle debriefings en psychologische bijstand ten spijt.

10u40

Niets liet vermoeden dat het geen dag zou worden als alle andere toen inspecteur Patrick De Mey het politiekantoor van Lebbeke verliet om aan zijn wijkronde te beginnen. Maar hij was de straat nog niet uit toen hij door de radio hoorde dat iemand kinderen had neergestoken in kinderdagverblijf Fabeltjesland.

‘De dader is voortvluchtig’, zo klonk het in een opsporingsbericht dat nationaal werd uitgezonden. ‘Hij is via de achterkant van het gebouw weggereden, vermoedelijk op een mountainbike. Hij heeft opvallend ros haar. Zijn gezicht is wit geschminkt en zijn ogen zijn zwart omrand.’

De eerste gedachte die door het hoofd van de inspecteur schoot, was dat je zo iemand niet alle dagen tegenkwam. Dat zou de zoektocht ongetwijfeld vergemakkelijken.

‘Er is ondertussen bijkomende informatie over zijn kledij’, vervolgde de stem door de radio. ‘Volgens een getuige, die hem in de omgeving van Fabeltjesland heeft gezien, draagt hij een grijze regenjas en heeft hij een grijszwarte rugzak bij zich. Er is sprake van dat de dader nog andere doelwitten op het oog heeft. Gelieve uit te kijken naar deze persoon, maar neem de nodige voorzichtigheid in acht. De man is ongetwijfeld gevaarlijk.’

Even overwoog Patrick om naar de Vijfde Januaristraat in Sint-Gillis-Dendermonde te rijden, maar omdat hij hoorde dat daar al voldoende mankracht aanwezig was, besloot hij in de onmiddellijke omgeving rond te toeren, hopen op genoeg geluk om de dader tegen te komen. In de

wetenschap dat hij zich voortbewoog op een mountainbike, concentreerde de inspecteur van de politiezone Buggenhout-Lebbeke zich aanvankelijk op kleinere veldwegen. De kans dat je daar een toevallige voorbijganger tegenkwam, was gering – en dus vormden ze een uitstekende vluchtroute voor iemand die uit het zicht wilde blijven. Door de aanhoudende regen van die dag lagen de wegeltjes er modderig bij. Laverend langs putten en plassen, hobbelde hij tussen velden en weiden, maar hij kwam geen levende ziel tegen en al zeker niet iemand die aan de persoonsbeschrijving beantwoordde.

10u45

Eigenlijk was het veel te druk om op te nemen, maar omdat zijn gsm maar bleef rinkelen, deed Quinten het uiteindelijk toch. Het was altijd hetzelfde nummer geweest, dat hem zeker al tien keer had proberen te bereiken. Een 052 nummer, dus uit de zone Dendermonde waar hij woonde. Alleen kende hij het nummer niet.

De stem aan de andere kant van de lijn kende hij wel.

‘Schat?’

Het was zijn vriendin. Ze belde vanuit het Zorgcentrum waar ze als opvoedster werkte.

‘Vanmorgen ben ik met een paar gasten gaan wandelen’, begon ze haar verhaal. ‘In de buurt van de Vijfde Januaristraat zijn we de ene politiecombi na de andere tegengekomen. Er moet daar iets aan de hand zijn.’

‘Misschien zijn er weer gevangenen ontsnapt’, opperde Quinten.

Vijf maanden eerder waren er achtentwintig gevangenen ontsnapt uit de nabij gelegen gevangenis. Door de sleutels van de cipers te gebruiken. Het had een Belgenmop geleden.

‘Ik heb eens op teletekst gekeken en daar stond een kort bericht over een aanslag op een kinderdagverblijf in Sint-Gillis-Dendermonde’, zei de vriendin.

Quinten voelde hoe een koude rilling over zijn ruggengraat liep.

‘Er zouden drie of vier volwassenen vermoord zijn’, ging zijn vriendin verder.

‘Stond de naam van het kinderdagverblijf erbij?’

‘Nee.’

Nochtans zou de naam een wereld van verschil maken. Quintens moeder werkte al meer dan vijfendertig jaar als kinderverzorgster in Fabeltjesland. Ze was zo vergroeid met de kinderen dat iedereen haar *tanteke* noemde. Haar werk was haar leven. Op privévlak had ze nooit veel geluk gehad. Ze stond er al jaren helemaal alleen voor en had Quinten, als enige zoon, in haar eentje opgevoed. Na de dood van haar vader was ze

ingetrokken bij haar moeder en haar zus, die een verstandelijke beperking had. Om voor hen te zorgen, want zo was zijn moeder, altijd in de weer voor een ander.

Maar het was helemaal niet zeker dat er iets gaande was in Fabeltjesland. Er was in Sint-Gillis-Dendermonde nog een tweede kinderdagverblijf. En in de Vijfde Januaristraat ook nog buitenschoolse opvang. Als de dader daar had toegeslagen, moest Quinten zich geen zorgen maken over zijn moeder. Hij besloot haar te bellen. Ze nam niet op. Quinten probeerde zichzelf voor te houden dat dit niets te betekenen had. Misschien was ze met een van de kindjes bezig.

Een paar seconden later rinkelde zijn gsm opnieuw. Zonder op de display te kijken, nam hij op. 'Ma?'

Maar het was zijn moeder niet. Het was haar vriend, die ze nog niet zo lang geleden had leren kennen. Dankzij hem had ze terug van het leven leren genieten. Quinten had haar de voorbije maanden helemaal zien openbloeien en stralen van geluk.

'Ik heb je mama proberen te bellen, maar ik kan haar niet bereiken', zei de vriend.

'Ik ook niet', antwoordde Quinten. 'Weet jij al wat er gebeurd is?'

'Een steekpartij.'

'In Fabeltjesland of in Peuterland?'

'Fabeltjesland.'

Quinten sloot even de ogen om het antwoord dat hij niet wilde horen tot zich te laten doordringen. 'Oké, ik kom meteen naar Dendermonde.'

Vandaag werkte hij als zelfstandig IT'er voor Honda in Gent, omdat er een probleem was met hun software. Nu al wist hij dat het een lange rit naar huis zou worden. De ongerustheid hield hem in een wurggreep.

10u50

In en rond het kinderdagverblijf Fabeltjesland waren onder leiding van commissaris Lucien Van de Winckel de perimeters ingesteld. Een eerste perimeter of afbakeningszone bevond zich in het gebouw, op de plaats delict, in de leefruimte en de keuken, waar de feiten zich hadden afgespeeld en de meeste slachtoffers waren gevallen. Deze diende vooral om de sporen te beschermen.

Dat gold ook voor de tweede perimeter rond het gebouw en het terrein. Die werd meteen uitgekamd. Met resultaat. Aan de achterkant van het gebouw vond de politie twee messen. Bij één mes ontbrak een stukje van het lemmet. Dat zou later teruggevonden worden in de kaak van een slachtoffer.

Binnen werden de slachtoffers getrieerd. Een MUG-arts voorzag hen van een code. Drie slachtoffers kregen code rood. Dit betekende dat ze in

levensgevaar verkeerden en dat hun toestand moest gestabiliseerd worden alvorens ze konden worden afgevoerd. Vier slachtoffers waren zwaar gewond, maar bij hen was er geen sprake van acuut levensgevaar. Zij kregen code geel. Vier andere slachtoffers kregen dan weer code groen, wat betekende dat ze lichtgewond waren.

Van de Winckel stelde ook nog een derde, grotere perimeter in. Deze betrof de omliggende straten en diende vooral om nieuwsgierigen op afstand te houden. Op die manier wilde de commissaris vermijden dat de hulpdiensten gehinderd werden bij het uitvoeren van hun taak. Geen overbodige luxe, want het nieuws had zich als een lopend vuur door de stad verspreid. Buurtbewoners kwamen kijken wat er gaande was en bij het zien van al die gewonde kindjes, laaiden de emoties hoog op.

Dat werd alleen maar erger toen de eerste familieleden arriveerden. Gelukkig waren Van de Winckel en zijn mensen daar op voorbereid. Het team slachtofferbejegenaars van de politiezone Dendermonde stond stand-by. Met de hulp van collega's uit de omliggende zones moesten zij zich in eerste instantie ontfermen over de slachtoffers die niet naar het ziekenhuis waren overgebracht. Daarnaast moesten ze de nabestaanden van de dodelijke slachtoffers opvangen, maar over hun identiteit bestond aanvankelijk grote onduidelijkheid. Baby's hebben nu eenmaal geen identiteitspapieren op zak.

Ze regelden de opvang in een vlakbij gelegen café, maar al snel bleek dat geen goede oplossing. Daarom werd uitgeweken naar een zaal van het OCMW, De Zonnebloem. Die was iets verder gelegen, maar er was meer ruimte om de mensen op te vangen.

De taferelen die zich daar afspeelden, waren hartverscheurend. Ouders en grootouders klampten in wanhoop de aanwezige politiemensen aan. Zij schreeuwden de naam van hun kindje.

'Petra! Waar is Petra?'

'Hij heeft Nien toch niets aangedaan?'

'Hoe is het met onze Gun? Ik hoor dat er zo veel kindjes gewond zijn. Is Gun erbij?'

Het was bijzonder moeilijk om al meteen uitsluitsel te geven. Dat kwam doordat het communicatienetwerk overbelast was. Zelfs met de gsm bellen, verliep bijzonder moeizaam omdat iedereen tegelijk een familielid probeerde te bereiken in de hoop op meer nieuws. Maar het gevolg was dat de hulpverleners voortdurend geconfronteerd werden met verstoorde lijnen, wat het communiceren ernstig bemoeilijkte of zelfs onmogelijk maakte. Gelukkig waren zij inventief genoeg om te improviseren, en zo konden toch al een paar mensen worden gerustgesteld en zelfs herenigd worden met hun kinderen die door de hulpverleners waren overgebracht naar centrum De Zonnebloem.

Ondertussen maakten de ouders van de gewonde en naar het ziekenhuis overgebrachte kinderen zich zorgen. 'Hoe gaan wij ons zoontje ooit terugvinden?' vroeg een vader zich af.

'Er worden foto's gemaakt van alle weggebrachte kinderen', stelde Van de Winckel hem min of meer gerust. 'Die zullen we aan jullie voorleggen, zodat je je zoontje kunt herkennen. Maar nu moet je mij excuseren. Er moet nog meer geregeld worden.'

11u10

Het rechercheteam, waarvan commissaris Van de Winckel diensthoofd was, wachtte op een briefing en stond klaar om aan de slag te gaan.

'Laat ons beginnen met een buurtonderzoek', sprak commissaris Van de Winckel hen toe. 'De dader is nog altijd niet gevonden. Misschien heeft iemand hem gezien en kan die getuige ons meer vertellen dan we tot nu toe weten. Daarnaast wil ik ook dat de beelden van de verkeerscamera's worden opgevraagd. Misschien is hij daarop te zien.'

Zonder discussie verdeelden de rechercheurs zich in verschillende groepen. Ze belden aan bij de burens en hadden al heel snel resultaat. Een bouwvakker vertelde dat hij de dader had zien weggrijden.

'Normaal zou ik aan het werk geweest zijn op een werf', deed Hans zijn verhaal. 'Maar door het slechte weer waren we compleet uitgeregend. Terwijl ik de Burgemeester Poitaulaan af wandelde, zag ik een man op een fiets uit de Vijfde Januaristraat komen. Op dat moment had ik geen idee wat zich daar had afgespeeld. Dat vernam ik later van je collega's. En toen besepte ik dat hij de dader was die net daarvoor een bloedbad had aangericht in de crèche.'

'Hoe droeg hij zich?' vroeg commissaris Van de Winckel.

'Zeer kalm. Hij zag er in de verste verte niet opgewonden uit. Hij hield zich ook aan de verkeersregels en reed aan de juiste kant van de weg.'

'Maar toch had je hem opgemerkt?'

'Ik woon hier al mijn hele leven, maar ik had hem nog nooit eerder gezien. Hij viel behoorlijk hard op. Je ziet maar zelden zo een lelijke figuur.'

'Hoe oud schat je hem?'

'Achter in de twintig. Maximaal een jaar of dertig, tweeëndertig. Hij had ros haar. Zijn gezicht was het opvallendst. Het was geverfd. En dan zijn ogen, die waren omrand met zwarte verf. Heel akelig.'

De getuigenis kwam overeen met wat hoofdinspecteur Polfliet eerder had vernomen van de getuigen in het gebouw. Commissaris Van de Winckel bedankte de bouwvakker, maar die had nog een vraag. 'Ik ken één van de kinderverzorgsters in die crèche', zei hij. 'De hele buurt kent haar. We noemen haar allemaal *tanteke*, maar niemand weet of ze in orde is. Ik ben toch wat ongerust.'

‘Hoe heet ze?’

‘Marita.’

De commissaris beloofde dat hij het zou navragen.

11u25

Na een hele tijd kriskras te hebben rondgereden op de grens tussen Lebbeke en Dendermonde, kwam inspecteur De Mey een buurtbewoner tegen. Hij draaide zijn raampje naar beneden en vroeg of hij iemand gezien had op een mountainbike, met ros haar en een wit geschminkt gezicht. Dat was niet het geval. Dezelfde vraag stelde hij aan verschillende andere mensen die zijn pad kruisten, maar niemand had hem gezien. Patrick begon te vrezen dat het toeval of het geluk die dag niet aan zijn zijde stond. Ondertussen speelde een ander zinnetje uit het opsporingsbericht als een riedel door zijn hoofd. ‘Er is sprake van dat de dader nog andere doelwitten op het oog heeft.’ Zijn gedachten dwaalden af naar zijn eigen kinderen. Die gingen op twee verschillende plaatsen naar school. Hij mocht er niet aan denken dat de dader daar zou binnenvallen. Bij het passeren van zijn huis, twijfelde hij. Stoppen en even met zijn echtgenote overleggen, met het risico dat hij de dader op die manier miste? Of doorrijden en verder uitkijken in de hoop de dader te kunnen onderscheppen?

Hij koos voor de eerste mogelijkheid en vertelde zijn echtgenote zo bondig mogelijk wat er in Dendermonde was gebeurd en dat de dader vermoedelijk nog andere doelwitten viseerde. Met quasi zekerheid andere crèches of scholen.

‘Ik zal mijn moeder bellen’, zei zijn echtgenote. ‘Dan kunnen we elk een van onze kinderen ophalen.’

Gerustgesteld wilde inspecteur De Mey vertrekken, maar zijn echtgenote hield hem nog even tegen. ‘Wees alsjeblieft voorzichtig’, zei ze terwijl ze hem strak aankeek.

Hij beloofde het, al wist hij dat hij het niet in eigen handen had en afhankelijk was van het lot. Alvorens verder op zoek te gaan naar de dader, reed hij naar het schooltje in zijn wijk. Daar raadde hij de directrice aan om de poort op slot te draaien en geen onbekende binnen te laten, ook niet als die persoon om hulp zou vragen. Blijkbaar was de dader met die smoes binnengeraakt in Fabeltjesland. Daarop vervolgde hij zijn weg.

Na driekwartier begon de inspecteur de moed te verliezen. Bovendien kon hij geen straat inrijden of hij kwam dienstvoertuigen met collega's tegen, die net als hij op zoek waren naar de dader. Meer en meer begon Patrick te vrezen dat hun target door de mazen van het net was geglipt. Of hij had zich verschanst in een woning en dan zou hij de eerstvolgende tijd niet meer buiten komen. Ze hadden met andere woorden hun kans

verkeken.

Hij maakte rechtsomkeer op de Kleine Snijdersstraat en reed richting het kruispunt met de Poelstraat. Een honderdtal meter voor het kruispunt, dwarste hij een fietser. Patrick zag meteen dat het om een zwarte mountainbike ging. De jongeman die er mee reed, droeg een zwarte rugzak en had opvallend ros haar. Meer dan een glimp had hij niet opgevangen, maar het was toch genoeg om op de rem te gaan staan en om te keren. Omdat hij de jongeman niet goed genoeg had gezien en niet zeker was van zijn stuk, reed Patrick hem niet meteen voorbij, maar bleef hij een tijdje naast hem rijden.

Dat maakte weinig indruk op de jongeman. Hij keek niet op en fietste tamelijk stijf verder. Het was de inspecteur duidelijk dat hij allesbehalve een sportieve fietser was. Omdat de jongeman vreemd genoeg voor zich uit bleef staren en verder niet reageerde, gaf Patrick gas. Hij stopte op het eerstvolgende kruispunt en stapte snel uit om de fietser tot stoppen aan te manen. Dat deed hij onmiddellijk. Hij stapte af, zette de mountainbike op de staander en bleef kaarsrecht naast zijn fiets wachten op wat komen zou. Net een soldaat in geef acht houding. Enkel het salueren ontbrak er nog aan.

De jongeman zei niets, vroeg niets. Wat raar was, want altijd als je iemand staande hield, wilde die persoon weten wat er aan de hand was of wat hij misdaan had. Deze echter hield de lippen stijf op elkaar. Het viel Patrick ook op dat hij wijd opengesperde ogen had en dat zijn blik op oneindig stond.

De inspecteur bleef de jongeman een ogenblik peilend aankijken. Eigenlijk voldeed hij slechts aan een deel van de beschrijving die via de radio was doorgegeven. Hij mocht dan al ros haar hebben, zijn gezicht was niet wit geschminkt en hij had ook geen zwart omrande ogen. De grijze jas ontbrak eveneens. Hij droeg een zwart jacket. Zijn leeftijd kon dan weer wel kloppen. Patrick schatte hem ongeveer twintig jaar.

'Hoe heet je?' vroeg de inspecteur.

Geen antwoord.

'Van waar kom je?'

'Van Grimbergen', klonk het meteen.

'Waar woon je?'

'In Grimbergen, in de Bakkerstraat.'

'Waar rij je naartoe?'

'Naar het winkelcentrum', en daarbij wees hij in de richting van Opstal, een gehucht van Buggenhout.

Patrick kon zich in dat pittoreske dorpje geen winkelcentrum voor de geest halen. Dus zei hij dat het winkelcentrum zich volgens hem in de andere richting bevond. Waarop de jongeman reageerde met een klein

glimlachje.

‘Oké. Ga daar tegen de gevel van dat appartementsgebouw staan, armen en benen gespreid’, gebod de inspecteur, terwijl hij de jongeman met zijn dienstwapen onder schot hield. Al was dat misschien niet nodig, want die deed onmiddellijk en zonder morren wat hem werd opgedragen, weliswaar steeds met dat vilein glimlachje om de mond.

Met de waarschuwing tot voorzichtigheid in het achterhoofd en omwille van zijn vreemde gedrag, besloot Patrick om bijstand te vragen via het Communicatie- en Informatiecentrum Oost-Vlaanderen. Pas daarna zou hij overgaan tot fouilleren en identificatie.

‘Kun je die rugzak afdoen en langzaam op de grond plaatsen?’ vroeg de inspecteur.

Weer gehoorzaamde de jongeman.

‘Oké. Plaats je handen terug tegen de gevel.’

Dat deed hij. Toch was er iets in die gewillige houding dat de inspecteur verontrustte. Ogenschijnlijk had hij de toestand onder controle, maar waarom had Patrick dan het gevoel dat dit niet zo was? Hoe onderdanig de jongeman zich ook leek te gedragen, zijn houding had iets arrogant, zelfs superieur. Precies door de rust die hij uitstraalde, door de afgemeten gebaren die hij maakte. Alsof het allemaal berekend was en ergens naar een punt zou leiden, waarover de inspecteur geen controle had.

Ondertussen reden er constant auto’s voorbij die even vertraagden om te zien wat er aan de hand was. Dat zorgde voor afleiding en nog meer stress. De meeste bestuurders kende hij, waren bewoners uit zijn wijk, maar gelukkig trokken ze na een moment van verwarring snel weer op. Tegelijk hoopte hij dat niemand het appartementsgebouw zou verlaten, want dan zou de jongeman misschien kans zien om naar binnen te glippen en iemand te gijzelen.

Nog meer scenario’s flitsten door het hoofd van de inspecteur. Wat als de verdachte een wapen zou trekken? Wat als hij het op een lopen zou zetten? Waakzaamheid was geboden. De seconden tikten langzaam weg.

11u27

Sneller dan gewoonlijk bereikte Quinten Dendermonde. Al die tijd had hij zijn autoradio laten aanstaan voor meer nieuws. De hoop dat Fabeltjesland gevrijwaard was gebleven, dat de vriend van zijn moeder zich had vergist, was daardoor verzwolgen. Nu hoorde hij de radiostem zeggen dat het aantal volwassen slachtoffers beperkt bleef tot één.

Als vrijwilliger bij het Rode Kruis wist hij dat er ongetwijfeld een crisiscentrum was opgericht. Aan een agent die de wacht hield bij een wegversperring vroeg hij waar zich dat bevond. Hij werd doorverwezen

naar De Zonnebloem. Bij aankomst stonden zijn vriendin en de vriend van zijn moeder hem op te wachten.

‘Weten jullie al iets meer?’ vroeg Quinten.

‘Nee’, antwoordde de vriend. ‘Maar de politie is wel bezig met mensen op te lijsten en te informeren.’

Quinten wendde zich meteen tot een politieman. ‘Ik ben de zoon van Marita. We hebben haar nog altijd niet kunnen bereiken. Is ze soms gewond weggebracht?’

De politieman wierp een blik op zijn lijst en vroeg Quinten hem te volgen. Hij wenkte vlug zijn vriendin en de vriend van zijn moeder. Met hun drieën volgden ze de agent naar een kleiner, afgelegen zaaltje.

‘Wat doen we hier?’ vroeg Quinten.

‘Er komt dadelijk iemand bij jullie’, antwoordde de politieman, en hij trok zich terug.

‘Ik heb hier echt geen goed gevoel bij’, slaakte Quinten een diepe zucht. ‘Echt niet.’

11u29

Tussen zijn vraag om bijstand en de aankomst van een patrouille van de lokale politie Lebbeke verstreken amper twee minuten. Toch leek het inspecteur De Mey een eeuwigheid te duren. De patrouille werd bijgestaan door een interventieploeg van de politiezone Berlare-Zele. De inspecteur stak zijn wapen weg. De verdachte was vanaf nu in de minderheid en kon zich maar beter niets in het hoofd halen.

Na kort de situatie geschetst te hebben, ging de inspecteur over tot het fouilleren van de arrestant. Meteen voelde hij iets hard onder de zwarte jas. Hij tilde ze aan de rugzijde lichtjes op en zag tot zijn niet geringe verbazing dat de jongeman een kogelwerende vest droeg.

De pas aangekomen collega's concentreerden zich op de rugzak. Toen Patrick zag wat ze daar uit haalden, wist hij dat hij niet langer moest twifelen. Hij had wel degelijk de dader van de steekpartij te pakken. Naast kledij staken in de rugzak een bijl en een groot mes. Meteen werd de verdachte in de boeien geslagen. Weer liet hij gewillig begaan.

Iets minder gewillig was hij als ze naar zijn naam vroegen. Als antwoord hield hij de lippen op elkaar. Aandringen had geen zin, hij bleef halsstarrig zwijgen. In zijn zakken en rugzak vonden ze geen identiteitspapieren. Naar zijn identiteit hadden ze met andere woorden het raden. Dat deed de inspecteur vermoeden dat ze met iemand te maken hadden die bij het gerecht bekend stond.

Terwijl het nieuws van de arrestatie via de radio werd doorgegeven, plaatsten inspecteur De Mey en zijn aanwezige collega's de jongeman achter de twee elektriciteitskasten op de hoek van het kruispunt. Op die

manier werd hij onttrokken aan het zicht voor al te nieuwsgierige blikken. Op vraag van de commissaris werd de straat verkeersvrij gemaakt en werd een perimeter ingesteld. Deze werd afgebakend met politielint.

'Ik ga hem nog eens fouilleren', zei hoofdinspecteur Moerman van de meegekomen interventieploeg. Hij trok plastic handschoenen aan en wilde vooral nagaan of de jongeman geen andere wapens verborg onder de kogelwerende vest. Hij maakte de sluiting los en probeerde ondertussen een gesprek aan te knopen met de verdachte, maar dat leverde geen enkele reactie op. De jongen bleef voor zich uit staren, vermeed alle oogcontact en hield de lippen stijf op elkaar.

De kogelwerende vest werd over zijn hoofd getrokken.

'Geen andere wapens', stelde hoofdinspecteur Moerman vast.

Ondertussen was er een toestroom van collega's op gang gekomen. Inspecteur De Mey telde er zeker dertig. Allemaal waren ze net als hij op zoek geweest naar de dader van de steekpartij, toen hen het nieuws bereikte dat ze hem hadden gevonden. Nu wilde iedereen met eigen ogen zien met wie ze te maken hadden. Voor sommigen was het een ontgoocheling dat het om een frêle, relatief klein mannetje ging, eerder nog een jongetje, dat bijna niet opviel tussen al die agenten. Niemand kon vatten dat deze doorsnee knul al die kindjes zo meedogenloos had neergestoken.

Na telefonisch contact met de bevoegde magistraat, werd besloten om de verdachte te laten onderzoeken door een dokter. Die moest nagaan of hij al dan niet onder invloed was van drugs of andere stimulerende middelen. In afwachting van de komst van de spoedarts werd de rugzak verpakt in een papieren zak en in een politievoertuig van de politiezone Dendermonde geplaatst. Ook de mountainbike werd in de combi gezet. Op die manier wilden ze zo veel mogelijk sporen vrijwaren.

Omdat een naam misschien voor meer duidelijkheid zou zorgen, drongen ze er nogmaals op aan om te zeggen hoe hij heette. Daar kwam geen antwoord op. Hoe ze ook bleven aandringen, de jongen hield de lippen op elkaar en leek dwars door hen heen te kijken.

'Hij heeft gezegd dat hij in Grimbergen woont', zei inspecteur De Mey. 'In de Bakkerstraat. Dat moet makkelijk na te gaan zijn. Toch?'

11u32

Een zacht klopje op de deur deed Quinten opkijken. Bij het zien van de man die binnenkwam, wist hij onmiddellijk dat hem zeer slecht nieuws wachtte. De slachtofferbejegenaar hoefde het niet eens uit te spreken. Zijn mama was een van de dodelijke slachtoffers.

Het eerste moment verroerde hij zich niet. Ver weg hoorde hij een stem,

maar hij begreep niet wat er werd gezegd. Gedurende een paar seconden drong niets tot hem door. Toen voelde hij een woede in zich omhoog schieten die hij nooit eerder had gevoeld, en die tot ontploffing kwam. Met een oerkreet sprong hij overeind. Hij pakte zijn gsm en keilde hem door het kamertje. Hij zag niet eens de angst op het gezicht van de andere aanwezigen. Dit kon, dit mocht niet waar zijn! Maar tegelijk besepte hij dat er geen ontkennen aan was. De woorden waren uitgesproken en maakten het onomkeerbaar.

Even snel als de woede hem had doen opveren, liep hij weer leeg. Hij zakte neer op een stoel. Als een marionet waarvan de touwtjes waren doorgeknipt. Het was onmogelijk om zich een leven zonder zijn moeder voor te stellen. Ze was er altijd geweest voor hem. De omstandigheden hadden het haar niet gemakkelijk gemaakt, maar hij was nooit iets te kort gekomen. Ze had hem alle kansen gegeven om zich te ontwikkelen en te ontplooien. Daardoor was hij IT'er kunnen worden, beheerde hij de website van Club Brugge, werkte hij als vrijwilliger voor het Rode Kruis en had hij een pracht van een vriendin. Daarvoor zou hij haar altijd dankbaar blijven. Alleen had hij graag de kans gekregen om het haar daadwerkelijk te tonen. Hij vond het zo verschrikkelijk onrechtvaardig dat iemand die altijd alles had gegeven, hem nu was ontnomen zodat hij haar niets meer kon teruggeven.

'Hm, wat?'

Weer was er een stem. Ver weg. Hij richtte zijn hoofd op. Keek de slachtofferbejegenaar met van tranen brandende ogen aan. Maar het was zijn vriendin die een vraag had gesteld.

'Moeten wij je familie inlichten?' vroeg ze.

Quinten had moeite om deze eenvoudige vraag betekenis te geven. Langzaam sijpelde het besef binnen dat hij inderdaad zijn oma en tante op de hoogte moest brengen. Voor ze het van anderen zouden vernemen. Of erger nog: via de media.

'Nee, dit moet ik zelf doen', zei Quinten, en hij stond gedecideerd op.

Zijn vriendin liep hem snel achterna, terwijl de vriend van zijn moeder verslagen achterbleef.

11u45

Inspecteur De Mey merkte dat het hem allemaal een beetje uit handen werd genomen. Maar dat vond hij niet erg. Hij had zijn werk gedaan. Door met zijn collega's te praten, begon hij te beseffen hoeveel geluk hij had gehad om op het juiste moment op de juiste plaats te zijn. Het was een kwestie van seconden geweest. En daar mocht hij best blij om zijn. Als hij de verdachte niet zo snel had gearresteerd, zou de impact op de bevolking veel groter zijn geweest. Nu overheerste opluchting, maar

indien de dader nog een dag, een week of langer vrij had rondgelopen, zou dat bijna zeker een angstpsychose hebben veroorzaakt. Nu al hielden scholen de poort op slot, haalden ouders hun kinderen van school. Hij was er overigens zelf een van.

Met het wegebben van de adrenaline, kwamen de vragen. Met als voorname waarom de verdachte tegenover hem niets had geprobeerd. Per slot van rekening was het een één tegen één situatie geweest. De verdachte was gewapend met bijl en mes, had hem te lijf kunnen gaan. Maar uiteindelijk had hij ervoor gekozen om alles te doen wat de inspecteur van hem vroeg. Waarom? De vraag zou voor altijd onbeantwoord blijven.

Doordat hij zo diep in gedachten was verzonken, had de inspecteur niet gezien dat de spoedarts was gearriveerd. 'Kunnen jullie hem naar de ziekenwagen brengen?' vroeg de arts. 'Ik wil hem daar onderzoeken.'

De verdachte werd op een brancard gelegd en in de ziekenwagen geschoven. Met het oog op een uitwendig onderzoek werd hij helemaal uitgekleed. Zijn kleding werd in papieren zakken gestopt. Ook de kogelwerende vest verdween in een afzonderlijke papieren zak. De kledij werd nog een keer grondig doorzocht, maar dat leverde geen enkel element op waaruit ze zijn identiteit konden afleiden.

'Geen enkel uiterlijk letsel', stelde de spoedarts vast.

'Maar die starre blik?' vroeg een van de inspecteurs. 'Kan het zijn dat hij drugs heeft genomen?'

'Voor een toxicologisch onderzoek moet hij naar het ziekenhuis', antwoordde de dokter.

Na kort overleg besloten ze hem naar het Onze-Lieve-Vrouw-Ziekenhuis van Aalst te brengen.

11u50

Bij het verlaten van de raadkamer kreeg onderzoeksrechter Paul De Bruecker telefoon. Het was de procureur des Konings. Toen die hem het relaas deed van de feiten, voelde hij het bloed wegtrekken uit zijn gezicht. En dat ondanks zijn jarenlange ervaring. Maar een voorval als dit, waarbij onschuldige kinderen en hun begeleidsters werden geïdoleerd, was hij nooit eerder tegengekomen.

Nadat hij had ingehaakt, wenkte hij zijn griffier. Hij wilde met eigen ogen de plaats delict zien. Wat hem meteen opviel, was het enorme contrast tussen de relatieve rust van de rechtbank en de chaos die om het kinderdagverblijf heerste. Waar hij ook keek, zag hij verdriet, wanhoop, onbegrip, woede.

'Het afstappingsteam heeft een rondgang gedaan door het gebouw', vertelde commissaris Van de Winckel.

'Is er iets gevonden?' vroeg de onderzoeksrechter.

'Een bril.'

'Van de dader?'

'Waarschijnlijk.'

'Is de plaats delict al vrijgegeven door het labo?'

De commissaris knikte en de onderzoeksrechter ging naar binnen. Iedereen had het pand verlaten. Hij keek om zich heen, naar het kleurrijke meubilair, de al even kleurrijk beschilderde muren, de tekeningen. In de keuken werd zijn aandacht getrokken door een telefoon die aan de muur hing. Hij zag dat er bloed kleefde op de cijfers één en nul. Allicht had de kinderverzorgster die hier was vermoord, nog geprobeerd de hulpdiensten te verwittigen. Tevergeefs. Het maakte hem heel stil.

Hij vond het allemaal zo onwezenlijk. Met de beste wil van de wereld kon hij dit rationeel geen plaats geven. Waarom deed iemand zoiets? Bij een overval op een juwelierswinkel, apotheek of bank wist je meteen dat hebzucht de drijfveer was. Bij een passioneel drama wist je dat het om jaloezie ging. Maar hier ging het om baby's. Om een opvoedster. De enige uitleg die de onderzoeksrechter kon bedenken, was dat ze te maken hadden met een psychopaat. Met iemand die er enkel op uit was om zo veel mogelijk mensen te doden, zonder motief, zonder uitlokking, zonder aanleiding.

11u52

'Maar hoe is dat kunnen gebeuren?' vroeg Quintens oma met een van verdriet verstikte stem.

Hij wist het zelf niet.

'Misschien heeft mama een van de kindjes willen beschermen', probeerde hij het onverklaarbare te verklaren. 'Je weet dat ze voor hen haar leven zou geven.'

Quinten bedacht dat hij zijn mama nooit iets had horen vragen, ze had alleen maar gegeven. Nu ook haar leven.

Het gerinkel van zijn gsm deed hem opschrikken. Hij nam op. De persoon aan de andere kant van de lijn stelde zich voor en zei dat ze van slachtofferbejegening was.

'Je mama wordt straks voor een lijkschouwing overgebracht naar het mortuarium', zei ze. 'Zou je graag eerst nog afscheid nemen?'

De vraag overviel hem, maar niettemin aarzelde Quinten geen seconde.

'Natuurlijk wil ik dat.'

12u25

In het ziekenhuis werd op bevel van onderzoeksrechter Paul De Bruecker een dokter gevorderd. Die stuitte bij de verdachte op een muur van